

Pôstne sestry a bratia!

*Vel'pieseň 2,11 -13 a: Hľa, zima sa pominula, dážd' prestal, pominul.
Kvety sa zjavujú na zemi, priblížil sa čas spevu a hlas hrdličky počuť v našom kraji.
Figovník už sfarbil svoje mladé plody a kvitnúci vinič rozdáva vôňu.*

Túžba po jari je jedna z mohutných túžob nášho srdca v dlhej zime korona / krízy.
Už dlho je to únavné.
Mesiace, kedy zem zostáva akoby bez života.
Svet leží v hnedých a sivých tónoch ako stará fotografia.
Pýtame sa: Môžu sa veci v našom živote opäť zazelenáť?
Alebo sme prijali zimu tohto sveta a a tejto situácie ako posledné slovo a učíme sa žiť bez nádeje?

Nie! Návrat jari potrebuje najmä naše srdce a naša duša.
Skúsme si vizualizovať, že sa to už deje, že sme práve pustení z toho zvláštneho väzenia uplynulého roka.

*Žiaľ sa roztápa ako sneh v máji.
Akoby neexistovala táto chladná vec.
Kto by si pomyslel, že moje zoschnuté srdce sa môže zazelenáť?
Bolo ukryté v podzemí.
A teraz opäť rozkvitám.
Po mnohých smrtiach žijem a píšem.
Opäť voniam rosou a dážd'.
A vychutnávam poéziu.
Podobnú tej, akú predkladá aj básnický autor knihy Vel'pieseň.
Kvety sa zjavujú na zemi, priblížil sa čas spevu a hlas hrdličky počuť v našom kraji.*

A nemusí to byť iba hrdlička.
Pokojne môžeme hovoriť o škovránkovi.
Pre mnohých ľudí, je to obyčajný druh vtáctva, nie je ani farebný, ba ani výnimočný letec.
Výnimočný je ako spevák.
Nesie so sebou romantiku.
Jeho piesne pripomínajú jarne a letné dni na poliach a pri riekach.
Jeho piesne znamenajú dlhé lenivé dni a rybačku na mušku.
Často ho stretáme napriek snehu.
Zaujme svoje miesto na plotoch, na kríkoch a začne spievať.
Do tváre nám bije studený a nevlúdny vietor, a on spieva letnú pieseň.
Možno sa nám to zdá byť nevhodné, ale práve vtedy to potrebujeme.
Počas studeného a veterného dňa.

Akoby cez škovránka hovoril sám Boh!
A veru aj hovorí.
A my počujeme, ako nás povzbudzuje k nádeji, kriesiť v duši letnú pieseň, hoci sa zima životných okolností snaží vnášať do našej jari studený vietor a sneh.

Akoby nám aj cez hrdličku či škovránka hovoril:

Neodhadzuj svoju dôveru.

Nesed' na bídleku , ale spievaj aj ty svoju pieseň nádeje na jaro - leto, s istotou mojej veľkej dobroty voči človeku i voči tebe....

Ešte je dosť chladno, jar prichádza pomaly, ale je úžasné, že sa už niečo zmenilo.

Naša duša sa môže rozhodnúť, či zomrieme v tejto čudnej zime, alebo vojdeme do jari....

Cirkevný otec Augustín raz krásne povedal, že túžba je pokladnicou srdca.

A prečo to spomínam?

Koronakríza v nás prebudila nevídanú túžbu po živote

Túto túžbu nemôžeme pochovať.

Ak by sme to urobili, podľahli by sme závislostiam...

Ak by sme tak urobili, bublajúci hnev kdesi pod kobercom by vyšiel na povrch a spôsobil by výbuch sopky, alebo zemetrasenie.

Túžba je už rozvírená, už je prebudená, už si naliehavo vyžaduje pozornosť.

Už ju nemôžeme poslať do vyhnanstva, lebo by sme do vyhnanstva poslali aj vlastné srdce.

A to by bola nenávratná škoda, lebo ako povedal spisovateľ Wordsworth:

Vďaka srdcu, ktorým žijeme,

vďaka jeho radostiam, strachu i nehe,

aj najmenší kvietok v kvete vie mi dať

myšlienky, čo neraz hlbšie sú než plač...

AMEN.